Закінчення досудового розслідування

УДК 343

Г. І. Сисоєнко

кандидат юридичних наук, доцент Академії адвокатури України, Академія адвокатури України

Метою дослідження є з'ясування відповідності окремих загальних положень закінчення досудового розслідування закріпленим в них положенням, співвідношення завершення і закінчення досудового розслідування в історичному аспекті, починаючи з моменту прийняття кримінально-процесуального кодексу України 1922 р. і закінчуючи чинним законодавством. Узагальнені результати дали підстави запропонувати пропозиції стосовно необхідності внесення відповідних змін і доповнень до чинного кримінального процесуального кодексу України, які будуть сприяти посиленню захисту законних прав і інтересів учасників кримінального провадження на стадії досудового розслідування.

Ключові слова: *досудове розслідування, завершення, надання доступу, закінчення, форми закінчення, процесуальне рішення.*

❖ ❖ ❖

Termination of pre-trial investigation

Sysoienko H. I.

Received: 16 Apr 2015.

В теорії кримінального процесу момент закінчення досудового розслідування завжди був пов'язаний з виконанням вимог закону по встановленню обставин, які підлягають доказуванню (предмета доказування) у кримінальному провадженні. Перевіривши всі можливі версії, всебічно, повно й неупереджено дослідивши всі обставини кримінального правопорушення, керуючись законом, оцінюючи кожний доказ з точки зору належності, допустимості і достовірності, у їх сукупності, і визнавши їх достатніми та взаємопов'язаними слідчий може прийти до висновку про можливість прийняття одного з передбачених законом кінцевого рішення за результатами досудового розслідування у кримінальному провадженні.

Так, в главі 17 Закінчення попереднього слідства КПК УСРР 1922 р. (в подальшому – КПК 1922 р.), у ст. 211 було встановлено: «Признав предварительное следствие законченным, следователь объявляет об этом обвиняемому и, в случае его о том просьбы, предъявляет ему все производство по делу, а также обязан спросить обвиняемого, чем он желает дополнить следствие»*. В подальшому, якщо обвинувачений вказував на обставини, які мали значення для справи і не були раніше дослідженні, слідчий був зобов'язаний відповідним чином доповнити попереднє слідство (ст. 212 КПК

*Нами навмисно не було зроблено переклад тексту даної статті на українську мову, щоб більш чітко передати її зміст.

© Г. І. Сисоєнко, 2015

1922 р.). Після з'ясування вказаних обставин і доповнення слідства, а у випадку відсутності такого доповнення, безпосередньо після допиту обвинуваченого або пред'явлення йому матеріалів справи, слідчий приступав до складення обвинувального висновку (ст. 213 КПК 1922 р.). Згідно ст. 214 КПК 1922 р. обвинувальний висновок складався із двох частин – описової та резолютивної.

Положення ст. 213 КПК 1922 р. чітко вказують на те, де бере початок негативна слідча практика пред'явлення особі обвинувачення в остаточній редакції практично в один день з пред'явленням їй матеріалів. Аналогічна практика продовжувала мати місце більше як у 20 процентах вивчених кримінальних справах в період завершення дії кримінально-процесуального кодексу 1960 р., і продовжує мати місце сьогодні. Такий порядок не заборонений законом, але здебільшого це використовується стороною обвинувачення для обмеження сторони захисту у часі на якісну підготовку до захисту від висунутого обвинувачення и фактично порушує право особи на повноцінний захист своїх законних прав [1, 133].

Кримінально-процесуальний кодекс УРСР 1927 р. (в подальшому – КПК 1927 р.) у ст. 199 майже дослівно повторив положення ст. 210 КПК 1922 р., оскільки глава кодексу про докази не передбачала переліку обставин, які підлягають доказуванню (предмета доказування), то слідчий мав право направити кримінальну справу до суду тільки після того, як ним були встановлені слідуючі обставини: особа обвинуваченого, її вік, судимість, соціальне походження і соціальне положення, подія злочину, місце, час і спосіб вчинення злочину, мотив злочину, а також обставини, які є підставами для відання обвинуваченого суду. Тобто коли будуть встановлені обставини, які на даний час ввійшли до предмету доказування у кримінальному провадженні [2, 163].

В послідуючих кодексах ця стаття була замінена загальним положенням у відповідності до якого, вирішення питання про можливість направлення справи до суду було пов'язано із моментом визнання зібраних доказів достатніми для складання обвинувального висновку (ст. 218 КПК 1960 р., в подальшому – КПК 1960 р., та ст. 290 КПК 2012 р., в подальшому – КПК).

Визнавши попереднє слідство по справі, яка підлягала на думку слідчого направленню до суду з обвинувальним висновком, слідчий оголошував про це обвинуваченому і, у випадку його про те клопотання, надавав йому всі матеріали кримінальної справи (ст. 200 КПК 1927 р.). Після чого слідчий був зобов'язаний з'ясувати у обвинуваченого чим він бажає доповнити слідство. Також, після оголошення про закінчення попереднього слідства, слідчий був зобов'язаний роз'яснити обвинуваченому його право на ознайомлення з матеріалами попереднього слідства, про що робилась відмітка в протоколі. Як бачимо, на відміну від положення ст. 211 КПК 1922 р., момент закінчення попереднього слідства за ст. 200 КПК 1927 р. був пов'язаний з обов'язком слідчого роз'яснити обвинуваченому його право на ознайомлення з усіма матеріалами попереднього слідства. У випадку надходження від обвинуваченого відповідного клопотання про доповнення слідства, слідчий був зобов'язаний відповідним чином відреагувати на нього. В коментарі до даної статті було вказано, що слідчий зобов'язаний задовольнити клопотання обвинуваченого про доповнення попереднього слідства, але тільки у випадку, якщо розслідування обставин, вказаних обвинуваченим, має суттєве значення для справи. Тоді як в ст. 201 КПК 1927 р. мова йшла тільки про те, що у разі відмови слідчого у провадженні додатково слідства за клопотанням обвинуваченого, слідчий був зобов'язаний скласти

про це постанову, а в разі проведення додаткового слідства, якщо визнавав це за необхідне, надати такі матеріали обвинуваченому для ознайомлення. Право вирішувати чи мають вказані у клопотанні обставини суттєве значення чи ні належало слідчому, що має місце і за чинним КПК, тоді як слідчий повинен керуватись виключно інтересами всебічного, повного і неупередженого дослідження всіх обставин кримінального провадження і рівнем важливості для справи тих обставин, про розслідування яких заявив клопотання підозрюваний чи його захисник. На сьогоднішній день право підозрюваного на заявлення клопотання під час ознайомлення з матеріалами кримінального провадження включено до ст. 42 КПК, та до глави, яка передбачає право особи на оскарження рішень, дій чи бездіяльності органів досудового розслідування чи прокурора під час досудового розслідування. В ст. 290 КПК, яка регулює процесуальний порядок надання доступу до матеріалів досудового розслідування не має жодної вказівки на таке право підозрюваного і здебільшого розглядається стороною обвинувачення, як можливість сторони захисту робити копії або відображення матеріалів. Пам'ятка про процесуальні права та обов'язки, яку отримують станом на 2015 р. підозрювані у всіх слідчих підрозділах України, після повідомлення їм про підозру, не містять детальної інформації про їх права на етапі завершення досудового розслідування, що потребує внесення відповідних змін до тексту ст. 42 та ст. 290 КПК.

Певний інтерес викликають положення ст. 202 КПК 1927 р. (майже аналогічне положення було закріплено в ст. 213 КПК 1922 р.), в якій було вказано, що після доповнення слідства, а у випадку відсутності необхідності в такому доповненні, безпосередньо після закінчення слідства або після надання обвинуваченому слідчих матеріалів, слідчий складає обвинувальний висновок. Строк на складення обвинувального висновку встановлено не було. В коментарі до даної статті було вказано, що цей строк, в залежності від обсягу слідчих матеріалів і складності справи, визначається слідчим. Все це мало під собою законне підґрунтя, оскільки попереднє слідство повинно було бути закінчено протягом двох місяців з дня повідомлення обвинуваченому постанови про притягнення його як обвинуваченого (майже аналогічне положення закріплено п. 2 ч. 1 ст. 219 КПК 2012 р.). У разі неможливості закінчити попереднє слідство протягом двох місяців, слідчий повідомляв окружному прокурору про причини, які спонукали до такої затримки. Подальше продовження попереднього слідства, на певний строк, було віднесено до компетенції окружного прокурора, в залежності від складності справи (ст. 113 КПК 1927 р.).

Три десятиліття застосування кримінально-процесуального кодексу 1927 р., на момент прийняття КПК 1960 р. дозволило врахувати напрацювання практиків і вчених, пов'язаних із закінченням попереднього слідства, та внести відповідні зміни і доповнення. Було визначено послідовність ознайомлення всіх учасників кримінального процесу з матеріалами справ, їх права на етапі закінчення слідства, порядок розв'язання клопотань, заявлених при ознайомленні з матеріалами справи, порядок пред'явлення додаткових матеріалів. Слідство у кримінальних справах повинно було бути закінчено протягом двох місяців. В цей строк включався час з моменту порушення справи до направлення її прокурору з обвинувальним висновком чи постановою про передачу справи до суду для розгляду питання про застосування примусових заходів медичного характеру або до закриття чи зупинення провадження в справі (ст. 120 КПК 1960 р.).

Положення ч. 1 ст. 120 КПК 1960 р. згідно якого час ознайомлення

обвинуваченого та його захисника з матеріалами кримінальної справи при обчисленні строку досудового слідства не враховувався проіснувало тривалий час, а потім було виключено і залишилось положення ч. 7 ст. 218 КПК, відповідно до якого у разі зволікання при ознайомленні з матеріалами справи обвинуваченим чи його захисником, слідчий за погодженням з прокурором або прокурор мали право внести до суду за місцем провадження слідства подання, яке суддя розглядав і своєю постановою міг визначити строк, протягом якого обвинувачений і його захисник повинні були ознайомитись з матеріалами справи та заявити клопотання. Після закінчення цього строку обвинувачений і його захисник вважались ознайомленими з матеріалами справи. Майже аналогічне положення отримало відображення в ч. 10 ст. 290 КПК.

Юридичним закріпленням, визначення моменту закінчення досудового слідства, слід вважати положення п. 4 постанови Пленуму Верховного Суду України № 6 від 4 червня 2010 р., згідно якого «моментом закінчення досудового слідства слід вважати складання протоколу про оголошення обвинуваченому про закінчення слідства і пред'явлення йому матеріалів справи» [3, 253]. І тому позиція окремих вчених стосовного того, що моментом закінчення досудового слідства слід вважати складання відповідного процесуального документа про це – обвинувального висновку або постанови про закриття справи чи постанови про направлення справи до суду для вирішення питання про застосування примусових заходів медичного характеру, не відповідає дійсності, оскільки мова у ст. 212 КПК 1960 р. йде про форму закінчення, а не про момент закінчення досудового слідства [4, 179; 5, 12].

Таким чином, у трьох попередніх кримінально-процесуальних кодексах України момент закінчення досудового слідства (попереднього слідства) був фактично пов'язаний із складанням протоколу повідомленням обвинуваченому про закінчення слідства і пред'явлення йому матеріалів справи. Підстави для цього були передбачені в законі по різному, але фактичний їх зміст повинен був відображати наявність у розпорядженні слідчого достатніх доказів, які давали йому підстави в послідуючому перейти до складання обвинувального висновку по справі чи іншого кінцевого процесуального рішення.

На відміну від попередніх новий кримінальний процесуальних кодекс розділив момент прийняття кінцевого рішення у кримінальному провадженні за результатами проведеного досудового розслідування на два взаємопов'язані етапи, це завершення і закінчення досудового розслідування. Використання двох різних за значенням термінів, які тісно пов'язані але відображають різні за значенням і обсягом проведення процесуальних дій етапи досудового розслідування призводить до невірного їх використання і тлумачення у кримінальному провадженні.

На даний час в КПК стосовно визначення моменту закінчення досудового розслідування у кримінальному провадженні існує декілька положень, які по різному його відображають, так в ч. 4 ст. 110 КПК наголошується, що обвинувальний акт є процесуальним рішенням, яким прокурор висуває обвинувачення у вчиненні кримінального правопорушення і яким завершується досудове розслідування, а у п. 2 ч. 1 ст. 219 КПК вказано, що досудове розслідування повинно бути закінчено протягом двох місяців з дня повідомлення особі про підозру. Одночасно в ч. 2 ст. 283 КПК, яка розміщена в главі 24, закінчення досудового розслідування, встановлено обов'язок прокурора у найкоротший строк після повідомлення особі про підозру здійснити одну з таких дій:

1) закрити кримінальне провадження;

2) звернутись до суду з клопотання про звільнення особи від кримінальної відповідальності;

3) звернутись до суду з обвинувальним актом, клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру.

Разом з тим, визнавши зібрані під час досудового розслідування докази достатніми для складання обвинувального акта, клопотання про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру прокурор або слідчий за його дорученням зобов'язаний повідомити підозрюваному, його захиснику, законному представнику та захиснику особи, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру, про завершення досудового розслідування та надання доступу до матеріалів досудового розслідування (ч. 1 ст. 290 КПК). Все майже так, як було у відповідних статтях КПК 1922, 1927 і 1960 рр., але там мова йшла про закінчення слідства, а не про завершення.

Вказуючи на можливість продовження строку досудового розслідування у кримінальному провадженні законодавець вказує на одну із підстав, коли це може бути зроблено – якщо внаслідок складності провадження його неможливо закінчити у зазначений в законі строк (ст. 294 КПК).

Таке вільне використання законодавцем у перерахованих статтях КПК термінів «завершення» і «закінчення» не відповідає тим змістовним навантаження які в них вкладені, оскільки:

• завершення досудового розслідування пов'язано із моментом надання всім зацікавленим учасникам кримінального провадження доступу до матеріалів досудового розслідування, можливість робити копії або відображення матеріалів, подавати докази, заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо. Фактично остання можливість в рамках кримінального провадження на стадії досудового розслідування дослідити ті питання, які на їх думку могли залишитись поза увагою органів слідства. Всі ці дії на цьому етапі можуть призвести до прийняття зовсім протилежного кінцевого процесуального рішення, ніж це планувалось. Складення протоколу про надання доступу до матеріалів досудового розслідування, підтвердження протилежній стороні факту надання доступу до матеріалів із зазначенням найменування таких матеріалів, а також підтвердження одне одній відсутності додаткових матеріалів є свідчення завершення досудового розслідування;

• закінчення досудового розслідування є наступним після завершення етапом стадії досудового розслідування, оскільки сторони вже ознайомились з матеріалами кримінального провадження, надали докази, заявили клопотання, отримали на них відповідь, в повній мірі використали надане їм законом право на свій захист, а зібрані під час слідства докази, а також отримані на попередньому етапі повинні спонукати слідчого, прокурора прийняти остаточне рішення про закінчення досудового розслідування у визначеній в законі формі (якщо рішення про завершення досудового розслідування у формі складання обвинувального акта приймається слідчим після того, як він визнає, що зібрані ним під час слідства докази є достатніми для цього, то не поодинокі випадки, коли на етапі завершення досудового розслідування з'ясовуються обставини, які призводять до зміни рішення про форму закінчення досудового розслідування і кримінальне провадження закривається), та ознайомлення зацікавлених учасників кримінального провадження із цим процесуальним рішенням.

Все викладене дає підстави стверджувати, що моментом завершення досудового розслідування у формі складання обвинувального акта, обвинувального акта з підписаною угодою про примирення або клопотання про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, а також у випадках звільнення особи від кримінальної відповідальності (при прийнятті цього рішення в законі не передбачено обов'язок слідчого, прокурора ознайомити усіх зацікавлених осіб з матеріалами кримінального провадження, що доцільно було б передбачити в ст. 221 КПК, в частині третій), слід вважати ненадання доступу до матеріалів досудового розслідування, а складання протоколу за результатами надання такого доступу, тобто ознайомлення з такими матеріалами, результатами розгляду заявлених клопотань, відкриття додаткових матеріалів [4, 8].

Моментом закінчення досудового розслідування є поєднання двох дій, які свідчать про це, перше – винесення одного з таких процесуальних рішень, які перераховані в ч. 2 ст. 283 КПК:

1) закриття кримінального провадження;

2) звернення до суду з клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності;

3) звернення до суду з обвинувальним актом;

4) клопотання про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру,

а також згідно ч. 1 ст. 474 КПК звернення до суду з обвинувальним актом з підписаною угодою про примирення;

друге – внесення відомостей про це до Єдиного реєстру досудових розслідувань.

Спірним, на нашу думку, є положення ч. 2 ст. 283 КПК стосовно зобов'язання прокурора у найкоротший строк після повідомлення особі про підозру прийняти одне із процесуальних рішень, які визначені в законі, як форми закінчення досудового розслідування. Перше, що викликає заперечення, це посилання на зобов'язання прокурора прийняти таке рішення у найкоротший строк. Не на підставі аналізу зібраних доказів і переконання, що вони є достатніми для прийняття відповідного рішення, а після повідомлення особі про підозру. Цим фактично обмежується право особи на захист, оскільки особа, якій повідомлено про підозру не завжди може адекватно реагувати на це і вжити дієві заходи захисту.

Як вже було вказано, згідно п. 2 ч. 1 ст. 219 КПК досудове розслідування повинно бути закінчено протягом двох місяців з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні злочину. До моменту повідомлення про підозру і початку досудового розслідування, з моменту внесення заяви, повідомлення про вчинення кримінального правопорушення до ЄРДР, органи досудового розслідування мають необмежений ніякими строками час (це може бути місяць, півроку, рік і більше) для отримання (збирання) доказів або перевірки вже отриманих доказів. Дійшовши висновку про наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення прокурор або слідчий за погодженням з прокурором складає письмове повідомлення про підозру. За КПК 1960 р., на тих же підставах – досить доказів (ст. 131) приймалось рішення про притягнення особи як обвинуваченого, але все це відбувалось у рамках строку – два місяці. Письмове повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення вручається в день його складання слідчим або прокурором. З цього моменту і починається відлік двох місяців – строку досудового розслідування. Говорити про те, що підстави визнання наявності достатніх доказів для

повідомлення особі про підозру і прийняття рішення про закінчення досудового розслідування є аналогічними не має ніяких підстав, оскільки це суперечить загальним положенням доказового права.

Що таке «найкоротший строк»? Це один із так званих строків-термінів, коли законодавець вказує на те, що виконання певних дій або прийняття процесуальних рішень обмежується часом здійснення, одночасно вказуючи на необхідність звернення особливої уваги на їх дотримання і виконання слідчим чи прокурором. Одночасно є всі підстави говорити, що найкоротший строк – це п'ять днів, оскільки згідно положення ч. 2 ст. 297 КПК, коли у разі відмови у продовженні строку досудового розслідування, прокурор, який здійснює нагляд за додержанням законів під час проведення цього досудового розслідування, зобов'язаний (майже аналогічно як і після повідомлення особі про підозру) протягом п'яти днів здійснити одну з дій, передбачених ч. 2 ст. 283 КПК, тобто прийняти процесуальне рішення про закінчення досудового розслідування. Чому про закінчення, а не про завершення, залишається незрозумілим, оскільки на момент звернення до прокурора із клопотанням про продовження строку досудового розслідування наявна ситуація, коли не має підстав говорити що під час досудового розслідування зібрані достатні докази для прийняття кінцевого процесуального рішення у справі.

Визначивши в законі, що досудове розслідування повинно бути закінчено протягом двох місяців з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні злочину (аналогічне положення було закріплено в ст. 113 КПК 1927 р.), законодавець залишив поза увагою строк на складання кінцевого процесуального рішення. Складання обвинувального акта у складних кримінальних провадженнях, які характеризуються великою кількістю підозрюваних, та вчинених ними кримінальних правопорушень, займає значну кількість часу, що ніяким чином не сприяє дотриманню розумних строків. У КПК 1960 р. в двохмісячний строк досудового слідства включався час з моменту порушення справи до направлення її прокурору з обвинувальним висновком чи постановою про передачу справи до суду для розгляду питання про застосування примусових заходів медичного характеру або до закриття чи зупинення провадження в справі (ст. 120). В контексті визначення строку на складання кінцевого процесуального рішення цікавим є коментар до ст. 202 КПК 1927 р., коли цей строк, в залежності від обсягу слідчих матеріалів і складності справи, визначався слідчим. Про прийняте рішення слідчий повідомляв окружного прокурора, до компетенції якого було віднесено подальше продовження цього строку. З метою усунення прогалин чинного кримінального процесуального законодавства, перелік загальних положень закінчення досудового розслідування, визначених ст. 283 КПК, варто доповнити положенням, відповідно до якого час складання кінцевого процесуального рішення за результатами досудового розслідування включається у двохмісячний строк, відведений законом на досудове розслідування, з моменту повідомлення особі про підозру або визначається, у разі наявності для того підстав, слідчим за погодженням з прокурором.

Видається доцільним внести відповідні зміни до відповідних статей кримінального процесуального кодексу, у яких іде мова про завершення або закінчення досудового розслідування, що буде сприяти однозначному їх тлумаченню. Цього потребує ч. 4 ст. 110 КПК, в якій термін «завершується» необхідно замінити на термін «закінчується».

Відповідно до п. 5 ст. 3 КПК визначено, що досудове розслідування – стадія

кримінального провадження, яка починається з моменту внесення відомостей про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань і закінчується закриттям кримінального провадження або направленням до суду обвинувального акту, клопотання про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, клопотання про звільнення особи від кримінальної відповідальності. Це положення потребує доповнення, оскільки відсутня друга складова, яка свідчить про закінчення досудового розслідування – згідно ч. 3 ст. 283 КПК відомості про закінчення досудового розслідування вносяться прокурором до Єдиного реєстру досудових розслідувань, що у поєднанні із прийнятим кінцевим процесуальним рішенням на стадії досудового розслідування, є свідченням того, що досудове розслідування закінчено.

Також існує необхідність доповнити ч. 2 ст. 283 КПК положенням, відповідного до якого прокурор зобов'язаний прийняти кінцеве процесуальне рішення у кримінальному провадженні не після повідомлення особі про підозру і не на підставі цього, а тільки після того, як прийде до висновку, що зібрані під час досудового розслідування докази є достатніми для прийняття такого рішення.

Оскільки після прийняття кінцевого рішення під час досудового розслідування про закінчення досудового розслідування у формі закриття кримінального провадження або звернення до суду з клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності, закон не передбачає етапу завершення досудового розслідування та надання доступу до матеріалів досудового розслідування зацікавленим особам, включити в ч. 1 ст. 290 КПК у переліку кінцевих процесуальних рішень – закриття кримінального провадження і звернення до суду з клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності, що є підставою для повідомлення відповідних осіб про завершення досудового розслідування та надання доступу до матеріалів досудового розслідування.

Внесення відповідних змін і доповнень надасть можливість на стадії досудового розслідування чітко визначити момент його завершення і закінчення, підстави для прийняття кінцевого процесуального рішення, окреслити перелік процесуальних повноважень учасників кримінального провадження при ознайомленні з матеріалами (при наданні доступу до матеріалів), визначити час, який буде відведено на підготовку відповідного кінцевого процесуального рішення у кримінальному провадженні.

Список літератури:

1. *Татаров О. Ю.* Закінчення досудового розслідування складанням обвинувального акта: проблеми та шляхи їх розв'язання / О. Ю. Татаров // Науковий вісник НАВС. –2012. – № 2. – С. 124–134.

2. *Шаргей М. Е.* Уголовно-процессуальний кодекс УССР 1927 года : текст и постатейный комментарий / М. Е. Шаргей // НКЮУ УССР. – Харьков, 1928. – С. 957.

3. *Постанова Пленуму* Верховного Суду України № 6 від 4 червня 2010 р. / Судова практика Верховного Суду України : офіц.вид. // Верхов. Суд України. – К. : Ін Юре, 2012 – С. 438.

4. *Торбас О О.* Момент закінчення досудового розслідування: аналіз соціологічного дослідження серед працівників правоохоронних органів / О. О. Торбас // Проблемні питання застосування КПК України в сучасних умовах : матеріали круглого столу до 80-річчя професора А. Я. Дубинського. – К., 2014. – С. 206.

5. *Торбас О. О.* Форми закінчення досудового розслідування за кримінальним процесуальним кодексом України 2012 р. : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / О. О. Торбас. – Одеса, 2015. – С. 19.

Стаття надійшла до редакції: 16.04.2015.
Рекомендовано кафедрою кримінального процесу та криміналістики

Termination of pre-trial investigation

Sysoienko H. I.

Abstract: The article deals with differentiating relevant general provisions in connection with termination of pre-trial investigation. It also specifies the investigation of between completion and termination of pre-trial investigation with the focus on a historical aspect, i. e. from the adoption of the 1922 Criminal Procedural Code of Ukraine to the law in effect.

Based on the research, respective advice l recommendations are proposed to amend and modify certain legislative norms in connection with effective criminal procedural law in Ukraine. The above may well contribute to the strengthened protection of constitutional rights and interests of participants in criminal proceedings at the pre-trial stage.

Keywords: pre-trial investigation, completion, termination, access granted, termination forms, procedural decision.

❖ ❖ ❖

Окончание досудебного расследования

Сысоенко Г. И.

Резюме: В статье рассмотрены теоретические и практические вопросы, связанные с заключительным этапом досудебного производства, анализом и оформлением результатов расследования, обеспечение прав участников уголовного судопроизводства и принятием следователем итоговых решений по уголовному делу.

Ключевые слова: досудебное производство, завершение, ознакомление с материалами, окончание, формы окончания, процессуальное решение.